

ВТОРА ГЛАВА

МОРЕ ОТ СЪЛЗИ

– Ама че странната работа! – извика Алиса (толкова се изненада, че за миг забрави как се говори правилно).
– Сега пък се разтягам като най-грамадния телескоп в света!

– Сбогом, крачета! – каза, понеже точно в този момент погледна надолу и установи, че краката ѝ се отдалечават с такава скорост, че всеки момент щяха да се изгубят от поглед. – Бедните ми крачета, сега кой ще ви обува чорапите и обувките, миличките ми? Със сигурност няма да съм аз! Ще съм твърде далече, за да ме е грижа за вас, ще трябва сами да се оправяте както можете.

„Не бива да съм толкова груба с тях – смъмри се Алиса, – иначе може да откажат да вървят накъдето поискам! Добре, тогава всяка Коледа ще им подарявам нов чифт обувки.“ И тя започна да крои планове как точно ще се случи тази работа.

– Ще трябва да ги изпратя по куриер – рече тя. – Не е

ли смешно да пращаш подаръци на собствените си крака! Ами адресът – как странно ще изглежда!

До: Г-н Десния крак на Алиса

*Адрес: На килимчето
пред решетката
на камината.*

(С обич, Алиса.)

– Господи, какви глупости дрънкам!

Точно в този момент главата ѝ се удари в тавана. Точно така – станала беше цели девет стъпки¹ висока! Грабна златното ключе и забърза към вратичката.

Клетата Алиса! Наложил се да легне на една страна, за да надзърне навън с едното око, а да мине през вратичката беше по-невъзможно от всякога. Тя седна на пода и пак заплака.

– Не те е срам! – скара се на себе си. – Такова голямо момиче (голяма беше – спор нямаше), пък плачеш! Спи веднага, чуваш ли?

Обаче не спря, продължи да лее кофи сълзи и накрая се оказа в локва, дълбока четири пръста и покрила половината зала. Поплака още малко, ала скоро в далечината се чу тропот на мънички нозе и тя побърза да избърше очи, за да види кой се задава. Връщаше се Белия заек, великолепно нагизден. В едната си ръка държеше чифт бели ръкавици от ярешка кожа, а в другата – грамадно ветрило. Вървеше забързано и мърмореше:

---

¹ Една стъпка (фут), е английска мерна единица, равна на 30,48 см. *Бел. пр.*

– Олеле! Херцогинята! Херцогинята! Как ли ще се ядоса, ако се е наложило да ме чака!

Алиса вече така се беше отчаяла, че беше готова да моли за помощ всеки срещнат, така че щом Заека се приближи, подхвана плахо:

– Извинете, господине...

Заека тъй се стресна, че чак подскочи, изпусна ветрилото и ръкавиците, побягна и изчезна в тъмнината.

Алиса вдигна ветрилото и ръкавиците и понеже в залата беше много горещо, взе да си вее с ветрилото, а накрая се и разбъбри.

– Божичко, какви странни работи стават днес! А вчера всичко си беше най-нормално. Да не би някой да ме е сменил? Чакай да видя – бях ли същата сутринта, като се събудих? Като че ли се чувствах малко по-различно. Но ако не съм аз, тогава коя съм? Ама че заплетена работа!

И тя заизрежда наум всички момиченца на своите години, които познаваше, да не би да е сменена с някое от тях.

– Със сигурност не съм Ейда – отсече, – понеже косата ѝ е цялата в къдрици, а моята никак не се къдри. А и Мейбъл няма как да бъда, понеже помня всякакви неща, а тя – тя нищичко не знае! Освен това тя си е *тя*, а аз съм си *аз* и олеле, колко е оплетено! Я да видим дали още знам всичко, което знаех по-рано. Така: четири по пет е дванайсет, а четири по шест – тринайсет, четири по седем е... Ужас! Така никога няма да стигна до двайсет! Нищо, таблицата за умножение не се брои. Да видим как съм с географията. Лондон е столицата на Париж, а Париж е столицата на Рим, пък Рим – не, *не беше* така, сигурна съм. По всичко личи, че са ме сменили с Мейбъл! Я да опитам да кажа „Как мъничкият крокодил“.

Тя сплете ръце в скута си, както когато разказваше уроците, и подхвана стихотворението, ала гласът ѝ звучеше дрезгав и чужд, а думите съвсем не бяха същите както обикновено:

*Как мъничкият крокодил
със лъскава опашка пляска
и къпе се в реката Нил,
а всяка златна люспа бляска.*

*Как със усмивка на уста
разперва ноктите прилежно
и кани рибките в пастта,
която е раззинал нежно.¹*

---

¹ Превод: Мария Михайлова, Цанко Лалев

– Сигурна съм, че не беше така – въздъхна горката Алиса и очите ѝ пак се наляха със сълзи. – Значи все пак съм Мейбъл! Сега ще трябва да живея в онази стара къщурка без никакви играчки и по цял ден да уча уроци! Не, категорично отказвам! Ако наистина съм Мейбъл, ще си стоя тук долу! Нека надничат и ме викат колкото си искат: „Ела при нас, миличка!“ . Аз само ще ги гледам и ще питам: „Я първо кажете коя съм и ако съм съгласна да съм *нея*, може и да се кача. Ако ли пък не, ще си стоя тук, докато не стана някой друг!“ .

– Ох! – викна Алиса и от очите ѝ наново бликнаха сълзи. – Ще ми се вече някой да надникне през дупката! *Омръзна* ми да стоя тук сам-самичка!

Тя сведе умърлушено глава и с изненада забеляза, че докато се е вайкала, неусетно е надянала една от белите ръкавици на Заека.

„Странна работа. Как съм успяла да пъхна ръката си вътре? – каза си тя. – Сигурно пак се смаявам.“

Изправи се, отиде до масата, за да се премери, и установи, че вече е едва две стъпки висока и продължава бързо да се смаява. Хрумна ѝ, че причината вероятно е във ветрилото, и побърза да го захвърли – и точно навреме, понеже като нищо щеше съвсем да изчезне.

– На косъм бях! – изохка Алиса, здравата стресната от тази неочаквана промяна и същевременно много довольна, че все още я има. – А сега да вървя в градината!

И тя се завтече нататък, ала уви! Вратичката отново беше затворена, а златното ключе лежеше на стъклената масичка както и по-рано.

„А сега е още по-страшно – каза си бедното дете, – по-

неже никога не съм била толкова мъничка, никога! И мога да кажа, че е ужасно, наистина ужасно!“

Докато изричаше тези думи, единият ѝ крак се подхлъзна и пляс! – Алиса потъна до брадичката в солена вода. В първия миг реши, че някак е паднала в морето. „В такъв случай мога да се прибера с влака“, каза си утешително. (Ходила бе на море един-единствен път и смяташе, че където и да идеш по английското крайбрежие, неизменно ще видиш кабинки за къпане във водата, дечица с дървени лопатки на пясъка, дълга редица вили под наем, а зад тях – задължително гара.) Скоро обаче откри, че е паднала не къде да е, а в морето от сълзи, което бе изплакала, когато беше девет стъпки висока.

– Защо ми трябваше да плача толкова! – простена Алиса и заплува насам и натам, като се опитваше да се ориентира накъде е сушата. – Сега за наказание сигурно ще се удавя в собствените си сълзи. Това вече ще е наистина странно! Но днес тъй или иначе ми се случват само странни неща.

В този момент нещо запляска във водата и тя заплува към него, за да види какво е. Отначало си помисли, че може би се задава морж или хипопотам, но после си спомни колко е мъничка и когато се вгледа по-внимателно, видя, че това е само мишка, която навярно се бе подхлъзнала като нея.

„Дали има смисъл – зачуди се Алиса – да заговоря тази мишка? Тук всичко е толкова странно, че няма да се изненадам, ако се окаже, че може да говори. Във всеки случай си струва да опитам.“ И тя се обърна към мишката.

– О, Мишко, да знаеш как бих могла да се измъкна от това море? Уморих се да плувам без посока, о, Мишко!

(Алиса смяташе, че именно така е редно да се обърне човек към мишка: не че ѝ се беше налагало, но помнеше какво бе прочела в учебника по латинска граматика на брат си:

*Една мишка
От една мишка
На една мишка
Мишка
О, Мишко!¹*

Мишката я попогледна въпросително и като че ли ѝ намигна (поне на Алиса така ѝ се стори), но не отговори. „Може би не ме разбира – реши Алиса. – Навярно е френска мишка, пристигнала тук с Уилям Завоевателя.“ (Защото, макар да поназнайваше това-онова по история, Алиса не беше съвсем наясно кога точно са се случили нещата от учебника.) Затова започна другоаче:

¹ В латинския език думите се променят в зависимост от падежите. *Бел. пр.*

– Où est ma chatte?¹

Това беше първото изречение в учебника ѝ по френски.

Мишката така подскочи, че цяла се показа от водата, разтреперана от ужас.

– О, извинете! – побърза да каже Алиса, притеснена да не е засегнала бедното животинче. – Съвсем забравих, че не обичате котки.

– Че как иначе? – изписка гневно Мишката.

– *Ти* на мое място щеше ли да ги обичаш?

– Е, може би нямаше – рече Алиса с успокоителен тон. – Само не се сърдете! И все пак ще ми се да можехте да видите нашата Дайна. Нищо чудно да забравите котки, ако я видите. Толкова е миличка – занарежда Алиса по-скоро на себе си и заплува лениво във

¹ Къде е моята котка (фр.). Бел. пр.

водата. – Така хубаво мърка край камината, ближе лапки и мие муцунка, а и е толкова мекичка и приятна за гушкане. А как умее да лови мишки – ох, простете! – викна Алиса отново, понеже този път Мишката съвсем настройна. Май я беше обидила до дъното на душата ѝ. – Повече няма да си говорим за нея, щом не ви е приятно.

– Да си говорим ли? – изцвърча възмутено Мишката, разтреперана чак до върха на опашката си. – Нима ще ми се прииска да говоря на тази тема? В нашето семейство винаги сме *мразили* котките: долни, подли, груби създания. Не ща дори името им да чувам!

– Няма, няма! – съгласи се Алиса и побърза да смени темата. – А... кучета... харесвате ли? – Мишката не отговори, затова Алиса продължи разпалено: – До нашата къща живее едно такова хубавко кученце. Така ми се иска да ви го покажа! Едно малко териерче със светнали очички, нали си представяте, а козинката му е кафява, такава една дълга, къдрава! Като му подхвърлиш нещо, веднага ти го носи, а после се вдига на задни лапки и моли за лаком-

ство. Всякакви номера умее да прави – дори не ги помня всичките. Стопанинът му е фермер и казва, че му вършело чудесна работа, направо цена нямало. Разправя, че било изловило всички плъхове в плевнята и – о, боже! – ахна тъжно Алиса. – Май пак я обидих!

Понеже Мишката се мъчеше да се отдалечи колкото се може по-бързо, та от бързане чак бе вдигнала пръски над водата. Алиса подвикна умолително след нея:

– Скъпа Мишко! Върнете се. Повече няма да говорим за котки, нито пък за кучета, щом не ги харесвате!

При тези думи Мишката се обърна и бавно заплува обратно, а муцунката ѝ беше съвсем преbledняла (от гняв, рече си Алиса).

– Да излезем на сухо – предложи Мишката с тих, разтреперан гласец. – И ще ти разкажа моята история. Тогава ще разбереш защо мразя котки и кучета.

И действително, крайно време беше да се измъкнат на сушата, понеже в локвата вече гъмжеше от всякакви птици и животни, изпопадали във водата: тук бяха Патока и Птицата Додо, Папагала Лори и Орлето и всякакви други чудати създания Алиса заплува към брега и цялата група я последва.

